

**HRVATSKI
ENCIKLOPEDIJSKI
RJEČNIK**

**NOVI
LIBER**

Hrvatski Enciklopedijski Rječnik sadrži:

- 110.000** osnovnih riječi i izvedenica
- 47.000** hrvatskih imena, prezimena
i lokaliteta njihove
rasprostranjenosti
- 18.000** obrađenih imena iz zemljopisa,
povijesti, mitologije
i opće kulture

Uređivački odbor

prof. dr. Vladimir Anić • dr. Dunja Brozović Rončević • Ljiljana Cikota
prof. dr. Ivo Goldstein • Slavko Goldstein • mr. Ljiljana Jojić (glavna urednica)
prof. dr. Ranko Matasović (glavni urednik) • prof. dr. Ivo Pranjković

Recenzenti

prof. dr. August Kovačec
prof. dr. Marko Samardžija
prof. dr. Josip Silić

Izdanje su potpomogli

Ministarstvo kulture Republike Hrvatske
Ministarstvo znanosti i tehnologije Republike Hrvatske

Izdavač

NOVI LIBER
Jurišićeva 23, Zagreb
© Novi Liber

Za izdavača

Sanja Petrušić-Goldstein

**HRVATSKI
ENCIKLOPEDIJSKI
RJEČNIK**

NOVI
LIBER

ZAGREB • 2002

Autori

prof. dr. Vladimir Anić (osnovni korpus hrvatskih riječi) • dr. Dunja Brozović Rončević (onomastika)
prof. dr. Ivo Goldstein (osnovni korpus stranih riječi) • Slavko Goldstein (biografska građa)
mr. Ljiljana Jojić (sistematizacija građe i koordinacija) • prof. dr. Ranko Matasović (etimologija)
prof. dr. Ivo Pranjković (naglasci i gramatika)

Redaktori

Ljiljana Cikota • dr. Nada Gašić • prof. dr. Ivo Goldstein • Slavko Goldstein
mr. Ljiljana Jojić • prof. dr. Ranko Matasović • mr. Tomislav Stojanov • dr. Nada Vajs-Vinja

Stručni suradnici

dipl. inž. Antun Alegro (botanika) • mr. Sanja Brbora (venecijanizmi)
prof. dr. Tomislav Cvitaš (kemija) • prof. dr. Radovan Erben (biologija, zoologija)
prof. dr. Ivo Goldstein (povijest) • dr. Pavle Goldstein (informatika)
prof. dr. Dražen Poje (meteorologija) • dr. Mirna Sentić (medicina) • prof. dr. Juraj Šiftar (matematika)
dr. Vesna Zečević (gramatika) • prof. dr. Tomislav Živković (fizika)

Pomoćni suradnici

Hrvoje Brozović • Silvana Brozović • Lara Černicki • Mate Kapović • Iva Körbler
mr. Vlasta Kovač • Igor Kusin • Jadranka Pintarić • Čedomir Višnjić

Tehnički suradnici

Naila Koprić • Dunja Stanković

Unos podataka

Mirjana Cikota • Gordana Grbešić • Janko Komočar • Danijela Kulušić

Kontrolno čitanje i korektura

Ljiljana Cikota • Mirjana Cikota • Thao Nguyen-Goldstein • mr. Amir Kapetanović
Naila Koprić • Blanka Pečnik-Kroflin • Dunja Stanković • Mirjana Sučević
Radojka Tanhofer • Ankica Tomić • Mirela Žužul

Grafička priprema teksta i prijelom

DENONA d.o.o. – Zagreb

Sadržaj

Prvi Hrvatski enciklopedijski rječnik	VI	L	653
Uvod	VIII	Lj	690
Kako se služiti <i>Rječnikom</i>	XI	M	693
Kratice i popis jezika	XXII	N	776
Kratice i odrednice	XXIV	Nj	840
Znakovi	XXVI	O	842
Prefiksi	XXVII	P	905
Sufiksi	XLI	Q	1083
Rječnik	XLVII	R	1084
A	1	S	1151
B	77	Š	1268
C	164	T	1298
Č	192	U	1367
Ć	206	V	1405
D	210	W	1448
Dž	288	X	1453
Đ	291	Y	1454
E	294	Z	1455
F	330	Ž	1503
G	366	DODACI	1513
H	415	Nad stoljećima hrvatskoga jezika	1515
I	458	Alfabetske tablice	1562
J	516	Metričke i angloameričke mjerne jedinice	1566
K	540	Kronološke tablice	1572
		Nobelove nagrade	1579

Prvi Hrvatski enciklopedijski rječnik

Enciklopedijski rječnici objedinjuju dva pristupa jeziku: pristup lingvistički i pristup enciklopedijski. U našem *Hrvatskom enciklopedijskom rječniku* te se dvije komponente prožimaju u definicijama, u etimologiji i onomastici, u interpretacijama natuknica iz mitologije, povijesti, zemljopisa, znanosti i opće kulture. Dok sistematizacija natuknice teži prema enciklopedijskoj formi (s nosećim osnovnim pojmom i nadovezanim grozdom izvedenica i dopunskih informacija), u izboru i opisu građe prevladava lingvistička komponenta. Stoga su i imena iz povijesti i opće kulture uvrštavana pretežno po kriterijima upotrebe u jeziku kojem pomažu da bolje izrazi misao – primjerom, metaforom, slikovitom usporedbom ili naprosto dopunskom informacijom.

Kao svaki ozbiljan i ambiciozan jednojezično-jednosveščani rječnik, i ovaj naš prvi *Hrvatski enciklopedijski rječnik* prije svega nastoji ispuniti svoju osnovnu leksikografsku funkciju: maksimalno obuhvatiti bogati korpus živoga hrvatskoga govornoga i pisanoga jezika – bez diskriminacije prema bilo kojoj vrsti riječi, ali s jasnom odrednicom o njihovu porijeklu i položaju u jeziku. Na toj je osnovi nastao ovaj *Rječnik* s ukupno 175.000 uvrštenih pojmova: od toga oko 110.000 obrađenih riječi i njihovih izvedenica, te oko 47.000 vlastitih hrvatskih imena, prezimena i toponima o njihovoj rasprostranjenosti i približno 18.000 objašnjenih imena iz mitologije, povijesti, opće kulture i zemljopisa. Tematskom širinom i brojem unosa to je dosad daleko najbogatiji jednosveščani hrvatsko-hrvatski rječnik.

Obilna količina građe diktirala je format knjige veći od uobičajenog rječničkog, ali još uvijek prikladnog za priručničku uporabu. Alternativa je bila izdanje u dva sveska, što bi osjetljivo povišilo kupovnu cijenu. Tako smo dobili, uvjetno rečeno, pet priručnika u jednome: rječnik s preciznim definicijama; sustavni prikaz gramatičkih oblika i naglasaka; etimologiju koja ide duboko do indoeuropskih i praslavenskih korijena; onomastiku koja pored hrvatskih imena i prezimena bilježi i njihovo porijeklo i rasprostranjenost; leksikonsku komponentu s osnovnim podacima o značajnim ličnostima, povijesnim događajima i mjestima kojih su imena u široj upotrebi.

Novi Liber započeo je s prof. dr. Vladimirom Anićem dogovore o izdavanju i koncepciji prvoga *Hrvatskog enciklopedijskog rječnika* u proljeće 1998. godine. Projekt je prvi put obznanjen na promociji *Rječnika stranih riječi* Vladimira Anića i Ive Goldsteina u lipnju 1999. godine. Tada se već počela okupljati grupa autora i stručnih suradnika koji su trogodišnjim intenzivnim radom ostvarili projekt u opsegu većem nego što je prvobitno bio planiran. To je bilo moguće, jer se imalo na čemu graditi. Dotadašnja izdanja Novog Libera *Rječnik hrvatskoga jezika* Vladimira Anića (prvo izdanje 1991, drugo prošireno izdanje 1994, treće prošireno izdanje 1998), *Rječnik stranih riječi* Vladimira Anića i Ive Goldsteina (prvo izdanje 1999, drugo dopunjeno izdanje 2000) bila su oslonac i najvažniji izvor građe za prvi *Hrvatski enciklopedijski rječnik*. Na tim prethodnim izdanjima, kao i na *Kronologiji Hrvatska – Europa – Svijet* (urednik Ivo Goldstein), stečena su potrebna iskustva, uspostavila se organizacija skladnog kolektivnog rada i postepeno se okupljao i formirao krug ljudi sposobnih i za veće projekte.

I tako je prvi *Hrvatski enciklopedijski rječnik* izrastao kao sinteza i kruna dvanaestogodišnjeg izdavačeva rada i s njime povezanih autora i suradnika. Pomoglo je što su se u Hrvatskoj posljednjih godina pojavili brojni opći i specijalizirani rječnici i druga leksikografska i filološka izdanja. Mnoga su od njih konzultirana, osobito ona Leksikografskog zavoda »Miroslav Krleža« i Naklade Leksikon, kao što su konzultirana i neka leksikografska izdanja poznatih stranih izdavača.

Hrvatski enciklopedijski rječnik zajedničko je djelo grupe autora i njihovih brojnih suradnika naznačenih na impresumu knjige. Nosilac projekta je Uređivački odbor, u čijem su sastavu i svi autori najvažnijih sastavnih dijelova *Rječnika*. Odbor je djelovao plodno i skladno, s uzajamnim pomaganjem, uvažavanjem i tolerancijom. Svatko je čitao sve i sugestijama sudjelovao u svakoj fazi projekta, ali svatko je bio kompletno nadležan za konačno oblikovanje svoje komponente *Rječnika* i dao joj svoje autorsko obilježje. To unutar Uređivačkog odbora nitko nikom nije osporavao i tako je naznačeno na impresumu. Otud i neke manje razlike u pristupu pojedinim segmentima *Rječnika* koje, po mišljenju izdavača, podvlače osnovnu koncepciju otvorenosti i tolerancije ukupnog djela. Izdavač se zahvaljuje svim članovima Uređivačkog odbora upravo na takvome načinu rada. Zahvaljujemo i urednicima, stručnim i pomoćnim suradnicima, tehničkim suradnicima i korektorima na skladnoj i plodnoj suradnji koja nas ohrabruje da ćemo zajednički ostvariti i daljnja izdanja *Hrvatskog enciklopedijskog rječnika* kao i druga leksikografska djela koja iz njega proizlaze ili ga nadograđuju.

Kao i sva dosadašnja rječnička izdanja Novog Libera, objavljivanje *Hrvatskog enciklopedijskog rječnika* bitno su potpomogli naši stalni pretplatnici. I ovaj put u dovoljnom su se broju odazvali na naš poziv za pretplatu, što nam je omogućilo da obogatimo sadržaj i znatno povećamo obećani opseg izdanja i da ga objavimo u obećanom roku. Zahvalni smo i Ministarstvu kulture i Ministarstvu znanosti i tehnologije Republike Hrvatske. Ranija rječnička izdanja Novog Libera nažalost su imala samo minimalnu ili – najčešće – nikakvu podršku tih nadležnih ustanova. Ovaj put pomoć je bila znatno primjerenija. Omogućila nam je da pretplatnu i maloprodajnu cijenu izdanja dovedemo u okvire koji su – obzirom na količinu građe i opseg izdanja – osjetljivo niži od uobičajenih na hrvatskom knjižarskom tržištu.

Na kraju, najveća izdavačeva zahvalnost čovjeku s kojim je prvi *Hrvatski enciklopedijski rječnik* započeo i koji ga na našu veliku žalost nije dočekao: velikom hrvatskom filologu Vladimiru Aniću. Umro je 30. studenoga 2000. godine kada su se konture ovoga *Rječnika* već nazrijevale, a radovi na kompletiranju bili u punom jeku. U temelje ovoga *Rječnika* ugrađena su Anićeva djela: osnovna građa iz njegova *Rječnika hrvatskoga jezika* i odnos prema jeziku izražen u ostalim Anićevim leksikografskim djelima, a teoretski razrađen u zbirci njegovih eseja *Jezik i sloboda*. S trajnom zahvalnošću svom najzaslužnijem autoru, podsjećamo i ovom prilikom na ključnu misao iz predgovora prvome izdanju Anićeva *Rječnika hrvatskoga jezika* s kojim je 1991. počeo i život Novoga Libera:

Kao i svako živo biće, kao život sam, jezik živi punim životom i prirodno se razvija samo u slobodi, oslobođen od političke instrumentalizacije i svih vrsta pritisaka. I hrvatskom je jeziku vrijeme za takvo oslobođenje. Ne trebaju mu samoizolacionističke barijere prema drugim kulturama i jezicima, niti prisilne spone bilo s kime. U punoj slobodi sam će definirati srodnosti i istovjetnosti, kao i samosvojnosti i razlike.

S tim mislima prepuštamo prvo izdanje prvoga *Hrvatskoga enciklopedijskoga rječnika* korištenju i sudu hrvatske javnosti.

IZDAVAČ

U Zagrebu, travnja 2002. godine

Uvod

Svaki novi jednojezični rječnik hrvatskoga jezika odgovara svojom pojavom na pitanje – što je hrvatski jezik? Na jednoj zdravorazumskoj, površnoj, ali ne zato i pogrešnoj razini promatranja, riječi su gradivno tkivo jezika, ono od čega se jezik sastoji. Svaki novi rječnik stoga svojom organizacijom, odabirom riječi koje sadržava, i informacijama o tim riječima koje pruža, prikazuje jezik na nov način.

Rječnici mogu biti *deskriptivni* (opisni) ili *preskriptivni* (propisivački). Preskriptivni rječnici propisuju koje se riječi trebaju smatrati standardnima, »pravilnima«, pripustivima u birane književne tekstove ili govor javne komunikacije. Deskriptivni rječnici jednostavno prikupljaju rječničko blago nekog jezika koje je doista u upotrebi, ili je bilo u upotrebi, suzdržavajući se pritom od vrijednosnih kvalifikacija. Razlika između deskriptivnih i preskriptivnih rječnika nije tako stroga kao što možda proizlazi iz njihove definicije; svaki je opis, naime, ujedno u nekom smislu i propisivanje, jer uključuje svjesnu odluku leksikografa o tome što će odabrati kao predmet svojega opisa – koje će riječi uvrstiti u rječnik, i kako će ih odabrati, čak i kada ne tvrdi da su odabrane riječi ujedno i »birane«, odnosno prihvatljive u standardnom jeziku. Konceptcija je *Hrvatskog enciklopedijskog rječnika* izrazito deskriptivistička: cilj nam je bio prikupiti i leksikografski na nov način obraditi rječničko blago suvremenoga hrvatskog jezika. Uređivačkom odboru ova *Rječnika* postavilo se stoga najvažnije pitanje o odabiru korpusa, odnosno izvora iz kojih će biti crpene riječi koje će u nj biti uvrštene.

Najsuvremenija metoda prikupljanja rječničke građe oslanja se na analizu računalnih korpusa, elektronski pohranjenih zbirki tekstova nekoga jezika. Ukoliko je takav korpus dobro sastavljen, vodeći računa o svim razinama jezične upotrebe, te ukoliko je dovoljno velik, njegova analiza autoru rječnika omogućuje da posve objektivno utvrdi koje se riječi nekoga jezika doista upotrebljavaju (u pisanoj komunikaciji), koliko često se upotrebljavaju, i u kojim kontekstima. *Hrvatski nacionalni korpus*, koji prikuplja tim lingvista okupljen pri Zavodu za lingvistiku Filozofskoga fakulteta u Zagrebu, nije u trenutku kada je započinjao rad na našem *Rječniku* još bio dovoljno reprezentativan da bi se enciklopedijski rječnik hrvatskoga jezika mogao sastaviti samo na temelju toga korpusa. Mnoge riječi koje takav rječnik mora sadržavati prerijetke su ili prespecifične (pripadaju terminologiji pojedinih struka) da bi se pojavile u dosada prikupljenom leksičkom blagu za *Hrvatski nacionalni korpus*, a osim toga, elektronski korpusi odražavaju samo jezik pisane komunikacije, a u znatno manjoj mjeri razgovorni jezik. Pa ipak, ovaj je *Rječnik* u hrvatskoj leksikografskoj tradiciji prvi koji je nastao sustavnim korištenjem građe iz elektronskoga korpusa hrvatskog jezika.

Ovaj je *Rječnik* bitno određen građom na osnovi koje je nastao. Korišteni su prije svega *Rječnik hrvatskoga jezika* Vladimira Anića, kao najiscrpniji rječnik suvremenoga hrvatskog jezika, te *Rječnik stranih riječi* V. Anića i I. Goldsteina, kao najiscrpniji izvor riječi koje se najbolje mogu nazvati »internacionalizmima«, a koje uključuju većinu terminologije različitih struka. Ti su izvori sustavno dopunjeni riječima iz *Hrvatskoga nacionalnog korpusa*, elektronskog korpusa hrvatskoga jezika koji je dostupan na internetu (<http://www.ffzg.hnk.hr>), terminološkim priručnicima za pojedine struke, te različitim enciklopedijskim priručnicima. Jedino za onomastičku građu nije bilo gotova izvora koji bi se mogao iskoristiti, te je stoga onomastička sekcija *Enciklopedijskog rječnika* uistinu pionirski pothvat u hrvatskoj leksikografiji. Mnoge su riječi u *Rječniku* uvrštene i zbog toga što su produktivne u onomastici, tj. zato što se iz njih izvode osobna imena. To se osobito odnosi na brojne mrtve turcizme, germanizme i dijalektizme, koji inače ne bi našli svojega mjesta u enciklopedijskom rječniku suvremenoga jezika. U *Rječniku* smo također uvrstili i brojne riječi koje se u tekstovima suvremenoga hrvatskog jezika nalaze još neadaptirane, dakle tudice za

razliku od posuđenica; premda one imaju graničan status – teško je reći valja li ih smatrati riječima hrvatskoga jezika ili ne – odlučili smo ih uvrstiti ukoliko se dovoljno često pojavljuju u hrvatskim tekstovima. Da bismo posebno istakli njihov osobit status, one su u *Rječniku* podcrtane, npr. freeware, a navodi se i njihov približan izgovor u hrvatskome.

Treba jasno istaći da je popis riječi koje su ušle u *Enciklopedijski rječnik* odraz izvora na temelju kojih je nastao; uređivački odbor nije nastojao »pročistiti« te izvore u skladu s nekim unaprijed određenim stavovima koje su riječi u izvorima prikladne, a koje nisu, koje valja prihvatiti kao dio standardnog jezika, a koje treba izbaciti, koje se riječi upotrebljavaju u suvremenom govornom standardu, a koje su zastarjele ili u isključivo regionalnoj upotrebi. Takva bi odluka, čak i da ju je zajednički donosio tim lingvista, ipak nužno bila subjektivna. Stoga naš *Rječnik*, u skladu sa svojom načelno deskriptivnom orijentacijom, vjerno odražava izvore iz kojih je crpen.

Hrvatski enciklopedijski rječnik konceptijski se razlikuje od svih dosadašnjih hrvatskih jednojezičnih rječnika. On među riječi hrvatskoga jezika uključuje i imena, riječi koje obično zanemarujemo, odnosno ne običavamo o njima govoriti. Dva su tipa imena uključena u ovaj rječnik: 1. osobna imena ljudi i zemljopisna imena (antroponimi i toponimi) koji se izvede iz ostalih riječi hrvatskoga jezika ili su rasprostranjeni u Hrvatskoj; toj skupini imena posvećena je onomastička zona *Rječnika*, od ostatka rječničkoga teksta odvojena kvadratićem (□); 2. imena poznatih osoba, većinom povijesnih ličnosti; imena povijesnih ličnosti tretiraju se u *Hrvatskom enciklopedijskom rječniku* ravnopravno drugim riječima, pri čemu rječnička natuknica navodi osnovne podatke o nositelju pojedinih imena – premda takva imena ne običavamo smatrati riječima hrvatskoga jezika, ona to nedvojbeno jesu; ime *Napoleon* je imenica koja se u hrvatskome može sklanjati, koja mijenja svoj naglasak u deklinaciji (*Napolèon*, *Napoleóna*, itd.), koja se, dakle, u čisto formalnom smislu ponaša kao i druge imenice u jeziku; denotativno je (izravno) značenje te imenice osoba (ili nekoliko osoba) koje su nosile ime Napoleon, a konotativno (preneseno) značenje »čovjek koji se ponaša kao Napoleon (Bonaparte)«, i u takvom se, prenesenom značenju, pojavljuje u hrvatskim tekstovima. Iz imenice *Napoleon* može se u hrvatskome izvoditi posvojni pridjev (*Napoleonov*), odnosni pridjev (*napoleonski*), a možemo zamisliti da bi tko god iz te imenice mogao skovati i nove riječi, npr. *denapoleonizacija* (*Francuske*). Stoga smo smatrali opravdanim uvrstiti imena povijesnih ličnosti u *Enciklopedijski rječnik*, pri čemu su odabrane najistaknutije osobe iz raznih područja povijesti, kulture, umjetnosti i znanosti. Izbor povijesnih ličnosti koje su uvrštene nužno je barem donekle subjektivan, no u ovome je *Rječniku* taj izbor i prilično obuhvatan. U obradi enciklopedijskih natuknica o povijesnim ličnostima držali smo se načela da se o njima izriču samo bitne činjenice, poput godina rođenja i smrti i najvažnijih djela i njihovih najbitnijih osobina, a da se izbjegavaju vrijednosni sudovi i kvalifikacije.

Unaprijed se čini da svaki govornik nekog jezika poznaje svoj jezik, i ne mora značenje riječi iščitavati iz rječnika. Pa ipak, jezično je znanje različito raspodijeljeno među govornicima nekoga jezika, te se ne može očekivati da se svatko podjednako dobro snalazi u specifičnim terminologijama pojedinih struka, u žargonima različitih društvenih grupa, ili u regionalnim govorima (dijalektima). Međutim, jednojezični rječnik nije uvijek mjesto gdje korisnik može utvrditi značenje izraza koji ne poznaje. Tko ne zna razliku između jasena i javora vjerojatno je neće naučiti iz rječničke definicije koja uključuje latinske termine *fraxinus excelsior* i *acer pseudoplatanus*. Znanje o tome što znači »jasen« uključuje daleko više nego što se može opisati u jednojezičnom rječniku: uključuje oblik drveta, podatke o tome čemu to drvo služi, kakva mu je kora, lišće i plodovi, i mnogo drugoga. Ipak, kratka rječnička definicija koja uključuje latinske nazive riječi »jasen« i »javor« može pružiti informaciju o tim riječima pomoću koje će korisnik u drugim izvorima i priručnicima, npr. iz biologije, doznati više o njihovu značenju. Jednojezični rječnik može biti koristan ukoliko pruža korisne informacije o riječima, odnosno ukoliko opisuje i usustavljuje jezično i enciklopedijsko znanje o riječima nekoga jezika.

Ukupnost informacija o riječima organizirana je u dvije dimenzije:

A) jezična dimenzija; ona obuhvaća dvije osi: os oblika (izraza) i os značenja (sadržaja)

B) izvanjezično područje; ono obuhvaća tri osi: vremensku (povijesnu), prostornu (zemljopisnu) i društvenu

Sadržaj riječi (značenje) opisuje se u *Rječniku* definicijama; definicije, međutim, ne mogu u potpunosti opisati značenje riječi, te se stoga redovito uz definicije navode i riječi koje su s opisivanom riječi zna-

čenjski povezane: sinonimi (istoznačnice), antonimi (protuznačnice), a značenje se često ilustrira i primjerima upotrebe; takvi su primjeri u *Rječniku* odvojeni uglatim zagrada. Izraz je riječi opisan u *Rječniku* prikazom njihovih oblika – ukoliko se radi o promjenljivim riječima – prikazom naglasaka i promjena u naglašavanju riječi u paradigmi, te prikazom tvorbenih odnosa među riječima koje se izvode iz istoga korijena. Zbog toga su riječi u *Rječniku* povezane u tvorbeno-značenjske *gрозdove*, iz kojih njihovi odnosi postaju zorni. Načelo je organizacije grozda etimološko (riječi postale iz istoga izvora svrstavaju se u isti grozd), tvorbeno (tvorbeno jednostavnije riječi su nositeljice grozda, a njihove izvedenice su u nj uklopljene), ali i semantičko: značenjski izvornije riječi nositeljice su grozda, ukoliko jedna od njih nije tvorbeno izvedena iz druge. To se očituje npr. u nizovima riječi izvedenim sufiksima *-irati* i *-acija*, gdje nije moglo biti provedeno čisto tvorbeno načelo organizacije grozda (zbog toga je, primjerice, *apsorpcija* svrstana pod *apsorbirati*, ali je *deklinirati* svrstano pod *deklinacija*).

Rasprostranjenost riječi u vremenu, prostoru i društvu uključuje obavijest o tome kako se, gdje, od kojih skupina govornika i u kojim situacijama neka riječ koristi. U tu se svrhu u *Rječniku* riječi obilježavaju raznim kraticama koje ističu u koju sferu pripada neka riječ (kratica *reg.* za regionalizme, *zast.* za zastarjele riječi, kratice kao *lingv.*, *astron.* i sl. za riječi koje su ograničene na pojedine funkcionalne stilove, na jezik znanosti i sl.).

Naposljetku, povijest i podrijetlo riječi uključuje njihovu etimologiju – obavijest o tome iz kojega se praoblika riječ razvila, ili iz kojega je jezika posuđena.

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna knjižnica - Zagreb

UDK 811.163.42 (038)

HRVATSKI enciklopedijski rječnik /
urednici Ranko Matasović, Ljiljana Jojić. -
Zagreb : Novi Liber, 2002.

ISBN 953-6045-21-4

1. Matasović, Ranko 2. Jojić, Ljiljana
I. Hrvatski jezik - Rječnik

420417133

Tisak

MLADINSKA KNJIGA, Ljubljana

Tiskanje ovog izdanja dovršeno u svibnju 2002.

Naklada 6500 primjeraka